

Adjunk hálát a hitért, ami megtart bennünket

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Lukács szerinti evangélium 7. fejezetének a 36.-tól az 50. verséig a következőképpen:

„Egy farizeus arra kérte Jézust, hogy egyék nála. Ő bement a farizeus házába, és asztalhoz telepedett. Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt, megtudva, hogy Jézus a farizeus házában vendége, olajat vitt magával egy alabástromtartóban, megállt mögötte, a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókolgatta a lábát, és megkenste olajjal. Amikor pedig látta ezt a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: Ha ő próféta volna, tudná, ki és miféle asszony az, aki őt megérinti, mivel bűnös ez az asszony. Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta neki: Simon, van valami mondanivalóm neked. Ő pedig így szólt: Mester, mondd! Jézus ezt mondta: Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott, a másik ötvennel. Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Vajon melyikük szereti őt jobban? Simon így válaszolt: Úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el. Ő pedig ezt mondta neki: Helyesen ítéltél. Majd az asszony felé fordulva ezt mondta Simonnak: Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házába, és nem adtál vizet a lábam megmosására, ő pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg. Te nem csókoltál meg, ő pedig mióta bejöttem, nem szünt meg csókolni a lábamat. Te nem kentél meg olajjal a fejemet, ő pedig drága olajjal kent meg a lábamat. Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatott meg, kevésbé szeret. Az asszonynak pedig ezt mondta: Megbocsáttattak a te bűneid. Az asztalnál ülők erre kérdezgetni kezdték egymás között: Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja? Ő pedig így szólt az asszonyhoz: A te hited megtartott téged, menj el békességgel!”

Urunk, hányszor láttunk téged már vendégül, de nem értettük meg a szavadat... Nyisd meg a szívünket a te ígédre! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Sokan már letették a vizsgák terheit – a többiekért meg még imádkozunk. Kitört a nyár. Sokak számára – és nekünk is, itt a gyülekezetben – vége a tanévnek. **Tekintsünk vissza az elmúlt évre, és adjunk hálát mindazért a jóért (és rosszért is), ami történt velünk. Mert amit most „rossz”-nak érzünk, az hosszú idő után visszatekintve, sokszor sokkalta jobbá válik, mint az, amit jelenleg „jó”-nak hiszünk.** – Erről szól a mai igeszakaszunk is. A látszólagos főszereplő, a farizeus – ő az, akit jónak hiszünk. Az a szereplő, aki meg sem szólal, a „bűnös asszony” – ő az, akit rossznak vélünk. És Jézus – aki a vendég. Hogy Jézus tényleg vendég-e, az majd az igehirdetés záró részében kiderül...

Kezdjük a farizeussal. **A farizeusok az akkori társadalom mintaemberei voltak. Példáan betartották a vallás szabályait. Köztiszteletben álltak. Ennek a köztiszteletnek a fennmaradását – gondosan ápolták is.** Sokuknak valószínűleg ez volt a legfontosabb életcélja és mércéje: a tisztelet-halmozás. Az igeszakaszunkban szereplő **Simon farizeus arra kérte Jézust, hogy egyék nála. Indításnak milyen szép ez! Elhívta Jézust a saját házába. Vendégül látta.** Mennyire más ez, mint a gadariaiak esete, ahol nagy csodát tett Jézus, és utána „Gadara vidékének egész népe kérte őt, hogy menjen el tőlük, mert nagy félelem lett úrrá rajtuk” (Lk 8,37).

Mégis... **Valami hiányzik ebből a farizeusi vendéglátásból.** Nem olyan meghívás ez, mint a vámszedő Máté apostolé, aki elhívása után „nagy vendégséget rendezett [Jézusnak] a házában” (Lk 5,29). Vagy a fővámszedő, Zákeusé, aki sietve lejött a fáról, és Jézust örömmel befogadta (Lk 19, 6). Simon vendéglátásából hiányzik az öröm. Miért? Mert Simon nem utasította a szolgálait, hogy mossák meg Jézus lábát. Mert nem adott a vendégnek járó békeköszöntést Jézusnak. Mert nem kente meg olajjal a fejét, mint ahogyan egy örömmel fogadott vendégnek akkoriban szokták. – Hanem? Hanem: gyanakodva fogadta Jézust („ha próféta volna, tudná...”), valószínűleg az utolsó helyek egyikére ültette (ezért mehetett oda Jézushoz olyan könnyen a bűnös nő), és valószínűleg azt gondolhatta Jézusról, amit a többiek, hogy „falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja” (Lk 7,34b).

A farizeus tehát meghívni meghívta ugyan Jézust, de kezdeni már nem tudott vele semmit. Rádásként Simon farizeus Jézussal együtt mindenki számára megnyitotta az otthonát – csak ő ezt szintén nem tudta... Amikor Jézus megkérdezte tőle, hogy „Látod ezt az asszonyt?” (Lk 7,44b) Simon nem látta, hogy az a „bűnös nő” mi más lehetne, semmint egy „bűnös nő”, aki – *No tessék!* – most még az ő tisztos házába is hírbe hozza – emiatt a Jézus miatt...

Simon és társai a farizeus szerepbe merevítették bele az egész életüket. Ennek a szerepnek a fő vonása a méricskélés volt. Mások kinek látnak engem? Én ki vagyok másokhoz képest? Ugye előttük vagyok? Vagy esetleg van olyan, aki mögé csúsztam? Erre mondta Pascal, hogy „Az emberek természetesen gyűlölik egymást. Hogy az együttlét lehetővé legyen: feltalálták a szeretet *látszatát*: az udvariasságot”. A szerepbe merevedett farizeusi életbe, a folyamatos méricskélésbe a *valódi* szeretet nem fér bele. Mert a *valódi* szeretet minden szerepet elmos, minden méricskélést megszüntet, és minden gátat áttör. Simon farizeusnak *eszébe sem jutott*, hogy Jézus nem legyőzni akarja őt, hanem valódi szeretettel a kettőjük közötti falat áttörve: megmenteni... **Önmagunkat azonban nem tudjuk megváltani. Jónak nemcsak látszani kell. Jónak lenni kell. A valódi, a benső jószágot pedig kegyelemből kapjuk – nem magunktól, nem mástól, hanem Jézustól. Csakhogy ehhez a méricskélés helyett alázat kell – a szerep helyett pedig megújulás.**

Kedves Testvéreim! Nézzünk egy kicsit saját magunkba... Kik akarják elnémítani a Jézus után kiáltozó, vak Bartimeust? Kik miatt kell tetőt bontani a bénának? Kik zárják el rendőrkordonként a gyermekeket Jézustól? Nem mi, akik Jézus „tanítványainak” véljük magunknak? Akiknél az „erős vár” nem „a mi Istenünk”, hanem mi saját magunk lettünk – *jó erősen* bezárt kapukkal, hogy még véletlenül se közelítsen ide sem „bűnös nő”, sem senki más, akit mi ide – be nem engedünk. Márpedig Jézussal együtt ide mindenki bejön – ugyanúgy, ahogyan Simon farizeus házába.

Hallgassuk meg minderről Ady sorait „A halál automobilján” című verséből:

Töff-töff, robogunk...

Töff-töff, a Halál

Kacag. Érti a mi hültünk.

Csúf az Élet,

Éljen. Mi legalább röptünk...

Kedves Testvéreim! Amikor „Tőf-tőf robogunk”, és „Éljen! Mi legalább röptünk”, és minden olyan sikeres az életünkben, mint Simon farizeusnak, tisztelnek, még ezt a hírhedt Jézust is vendégül láthattuk, erről aztán majd beszélni fognak az emberek, hogy nekünk még ez is kijár, akkor vajon az Élet, vagy a Halál automobilján robogunk? Nem olyan nagy a különbség, amely elválasztja a kettőt, mint ahogy azt hinnénk...

Ki más robogott volna a Halál automobilján, semmint a „bűnös nő”? Ez a közmegejtés tárgya asszony... Ez a falurossza... Aki nem odaszemtelenkedett a farizeus házához? Nem besomfordált? (Nő léte a férfiak közé, ami tilos...) Nem közel ment Jézushoz – egy olyan korban, amikor nő meg sem közelíthetett egy férfit? Nem bűnös módon az asztalnál térdeplő, vagy fekvő Jézus háta mögött – a legvédtelenebb helyen, a lábán „támadta meg” Jézust? Aztán nem egy hisztérikus jelenetet rendezett? Sírógörccsel? Utána nem kibontotta a haját – amit egy nő akkoriban társaságban *soha* nem tehetett meg, hiszen az már egy intim együttlét kezdetét jelentette? És kezdte vele törölgetni Jézus lábát – a görög szöveg szerint jó alaposan? Nem csókolgatni kezdte a lábát – a görög szöveg szerint megint jó alaposan? Aztán meg... – nem elővett egy alabástrom szelencét, és azt eltörve, a benne lévő, kincset érő, drága olajat – amit mindenki más az ezzel megtisztelt ember *fejére* szokott önteni, nem Jézus *lábára* öntötte? Botrány – botrány hátán... -- Legalábbis így látta ezt Simon, a farizeus...

A „bűnös nő” pedig végig – nem szólt egy szót sem. A tettei beszéltek helyette. Mit látott Jézus? Mik voltak ezek a tettek? Hisztérikus jelenet vajon? A „bűnös nő”, **ahogyan Jézus közvetlen közelébe ért: szégyentelenné vált – a szó legjobb értelmében. Jézus megtisztító közelségében eldobhatta az egész életét korábban behálózó szégyent.** A „bűnös nő”, **ahogyan Jézus közelébe ért: kivetkőzött magából – a szó legjobb értelmében. Jézus megtisztító közelségében levethette bűneit, és új emberré válhatott.** A „bűnös nő” **volt az egyedüli az egész vacsorai vendégseregben, aki felismerte azt, hogy ki Jézus.** Nem „Mester”, ahogyan Simon farizeus szólította Jézust (*ami a görögből azzal a hűvös távolságtartást és enyhe gúnyt jelző kifejezéssel adható vissza a leginkább, hogy „Kolléga Úr!”*), hanem Jézus a Krisztus, az Isten Fia, Megváltó. – Jézus felismerése, a bűneinktől való megváltottság Teljességének az átélése, pontosan ilyen megrendítő esemény, ami nagyon hitelesen ilyen cselekvéssort indukál, mint amit a „bűnös nő” megtett. **A „bűnös nő” hitt. A tettei a hitéből fakadtak. A hite beszélt helyette.** És ez a hit feltétlen, korlát nélküli szeretetet termelt. Ennek a szenvedélyes, önmagából kivetkőző szeretetnek a megnyilvánulása volt a „bűnös nő” minden tette. **Ezt látta meg Jézus. Ezért engedte el a bűnös nőt teljes bűnbocsánattal és az örök élettel.**

Mert **a bűnbocsánathoz befogadás kell.** A kegyelem ingyen és személyválogatás nélkül van. Urunk mindannyiunkért meghalt a kereszten. De a kegyelem csak azt éri el, aki befogadja. Aki hisz. Ahogyan az Ágostai Hitvallás tanítja: az emberek „ingyen, a Krisztusért, hit által igazulnak meg”. Adósok vagyunk mindannyian. Ki ötvennel, ki ötszázzal. A kegyelem azonban nem mércével mér. Csak azt kérdezi, hogy Jézus mágneses vonzásában van-e bennünk akár egy szemernyi vas? Hiába vagyunk itt e földön kincset érő, csiszolt gyémánt, ha nincsen bennünk a hitnek a vasa, ami a Krisztushoz vonz, akkor a földi kincs nem más, mint „tőf-tőf, robogunk – a Halál automobilján”.

Itt érkezünk el az igehirdetés záró részéhez. **„Kicsoda ez” – kérdezik Simon farizeus vendégei – „hogya a bűnöket megbocsátja?” A „bűnös nő” tudja a választ. Kérjük Urunkat, hogy mi is olyan hittel tudhassuk, mint ő, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, Megváltó.** Akinek a magához fogadó szeretete nem ismer határt. Aki elmegy a századik elveszett bárány után. Aki visszafogadja tékozló gyermekét.

Simon, a farizeus úgy gondolta, hogy ő saját maga a bíró. Az a dolga, mint köztisztviselőnek, hogy eldöntse: Jézus Illés próféta-e, vagy csaló. **Csak hogy Simon nagyot tévedett. Nem ő volt a bíró. Nem mi vagyunk a bírók. Jézus a bíró. De ő kegyelmes bíró.** Ahogyan az oltár előtti igében hallottuk: „De ha a bűnös megtér – akkor élni fog.” „Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát – így szól az én Uram az Úr – hanem azt, hogy megtérjen és éljen” (Ez 18,21.23).

Simon, a farizeus úgy gondolta, hogy Jézus vendég az ő vacsoráján. Csak hogy Simon nagyot tévedett. **Jézus nem vendég volt Simon farizeus vacsoráján. Jézus nem vendég a mi életünkben sem** – akárhányszor is mondjuk el az asztali áldást, hogy „Jövel Jézus, légy vendégünk”. **Jézus a házigazda.** Az a Jézus a *mi* házunk gazdája is, aki *nem ítéli el* Simont sem, a kételkedő farizeust. Hanem türelmesen tanítja. És a történet vége nyitva marad... Nem tudjuk, hogy Simont, a farizeust, vajon a végén megtartotta-e a hite – mint Simont, a Jóna fiát, aki háromszor is megtagadta Jézust – de Péterként pünkösöd után bátran hirdette mindenkinek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, Megváltó.

Kedves Testvéreim! Mi más szívből jövő jó kívánsággal (és hadd reménykedjem abban, hogy *beteljesülő* kívánsággal) búcsúztathatnálak el titeket a nyárra, semmint azzal az evangéliummal, amit Jézus mond a bűnös asszonynak a mai igeszakaszunk végén: „A te hited megtartott téged, menj el békességgel!” (Lk 7,50) **Tartson meg a ti hitetek titeket – egész nyáron és tovább: az örök életig! Adjunk hálát a hitért – ami megtart bennünket. Halleluja! Ámen.**